

Poř. č. 4/2004

Stanovisko ke sjednocení výkladu zákonů a jiných právních předpisů k problematice příslušnosti orgánu, jemuž má být odevzdána věc podle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu (resp. postoupena podle § 171 odst. 1 trestního řádu) v případě, že nejde o trestný čin, ale o správní delikt na úseku ochrany utajovaných skutečností

I. Jednání vykazující znaky přestupku se v případě existence zvláštní právní úpravy (týkající se např. příslušníků bezpečnostních sborů) odevzdají ke kázeňskému vyřízení věci orgánu k tomu příslušnému postupem podle § 159a odst. 1 písm. b) trestního řádu nebo se mu postoupí podle § 171 odst. 1 trestního řádu.

II. Jednání vykazující znaky jiného správního deliktu však mohou být odevzdána jen orgánu příslušnému podle zvláštní právní úpravy k projednání *jiného správního deliktu*, postupem podle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu nebo se mu podle § 171 odst. 1 trestního řádu postoupí. Tento závěr platí i pro jednání, jež nejsou trestným činem, ale mohla by být posouzena jako porušení právních předpisů na úseku ochrany utajovaných skutečností podle zákona č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů. K projednání takového jednání jako jiného správního deliktu je příslušný výlučně Národní bezpečnostní úřad.

Dopisem ze dne 20. dubna 2004 č.j.: 2302/2004-NBÚ/80 se na Nejvyšší státní zastupitelství obrátil ředitel Národního bezpečnostního úřadu a v něm s poukazem na působnost tohoto orgánu jako ústředního správního úřadu pro oblast ochrany utajovaných skutečností podle § 7 zákona ve vztahu k § 8 odst. 1 písm. a), b) zákona zajišťujícího jednotné provádění ochrany utajovaných skutečností v České republice a vykonávajícího v dané oblasti státní dozor a metodickou činnost, upozornil na nesprávnou praxi orgánů činných v trestním řízení, podle níž při odložení nebo jiném vyřízení věci dochází z jejich strany k porušování zákona č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon), a jež je dle jeho názoru v konečném důsledku i v rozporu s čl. 2 odst. 2 a čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Vyslovil současně názor, že taková jednání je nutno odevzdávat k projednání jiného správního deliktu podle cit. zákona nikoli osobám nadaným kázeňskou (disciplinární) pravomocí, ale přímo a výlučně Národnímu bezpečnostnímu úřadu. Toto stanovisko doplnil následující argumentací:

„Národní bezpečnostní úřad (dále jen „Úřad“) je jediným případným správním orgánem příslušným k projednání jiného správního deliktu v oblasti ochrany utajovaných skutečností. K realizaci této pravomoci Úřadu, jako státního orgánu, dochází v rámci správního řízení o uložení pokuty podle § 71 odst. 1 zákona pro porušení povinností vyplývajících z ustanovení zákona a podzákonných norem v oblasti ochrany utajovaných skutečností (obecně právních předpisů), kdy procesním předpisem je zde správní řád. Taktéž pouze zákon, v návaznosti na něj ustanovení podzákonných norem, stanoví hmotně právní skutečnosti jiného správního deliktu v této oblasti právní regulace včetně sankcí, zde pokut. Každé neoprávněné nakládání s utajovanou skutečností způsobilou osobou je takto možným spácháním jiného správního deliktu — porušením uvedených právních předpisů. Zákon v případě zmíněné agendy tzv. správního trestání neobsahuje žádné zmocňovací ustanovení ohledně osob podléhajících kázeňské pravomoci k jejich projednání či potrestání jiným správním orgánem než Úřadem.

V případě, kdy se v rámci přípravného řízení nepodařilo prokázat podezřelému spáchání trestných činů vyzvědačství podle §105 tr. zákona či ohrožení utajované skutečnosti podle § 106 a § 107 tr. zákona (např. nenaplnění znaků uvedených skutkových podstat, zohlednění materiální stránky podle § 3 odst. 2, odst. 4 tr. zákona a další), jsem bohužel shledal, že policejní orgány, při odevzdání věci k projednání jiného správního deliktu na úseku ochrany utajovaných skutečností podle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu, postupují spisový materiál nepříslušným orgánům, tj. orgánům s kázeňskou pravomocí nad podezřelými, kteří jsou ve služebním či obdobném poměru a takto de facto rozhodují ve smyslu § 159a odst. 1 písm. b) trestního řádu. Tyto orgány poté vychází z možného porušení vlastních statutárních předpisů, které vydávají k realizaci zákona, bez ohledu na případné porušení samotných ustanovení zákona.

Policejní orgány si především neuvědomují, že porušení ustanovení zákona není přestupkem, ale jiným správním deliktem, následné potrestání ze strany orgánů s kázeňskou pravomocí, ke kterému bohužel dochází, např. ve smyslu § 51 zákona o vojácích z povolání, není rozhodnutím o jiném správním deliktu na úseku ochrany utajovaných skutečností a dokonce ani o přestupku, ale o deliktu disciplinárním. Na modelovém příkladu rozhodnutí v případě příslušníka ozbrojených sil — vojáka z povolání, zmíněné ustanovení zákona o vojácích z povolání v odst. 1 pracuje s pojmem kázeňský přestupek, kdy tímto se rozumí zaviněné jednání, které je v rozporu s právními předpisy nebo vojenskými řády, předpisy a rozkazy, ale opětovně nejde-li o jiný správní delikt nebo není-li trestné podle trestního zákona. V odst. 2 se podává, že jako kázeňský přestupek se vyřídí též jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, např. v zákoně o přestupcích a dalších.

Na základě jazykového výkladu pojem přestupek nelze vztahovat i na jiný správní delikt, neboť přestupkem se rozumí zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v zákoně č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších právních předpisů, nebo v jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních předpisů, anebo o trestný čin. Obdobná právní úprava disciplinárního deliktu se vyskytuje i v jiných normách adresovaných zaměstnancům ve služebním či obdobném poměru a to v případě porušení jejich služební disciplíny, pracovní kázně, porušení povinností vyplývajících ze svěřené funkce a dalších.

Takto tedy dochází k obcházení zákona, kdy pachatelé jiných správních deliktů v oblasti ochrany utajovaných skutečností jsou postihováni za porušení

povinností vyplývajících z abstraktních aktů vydávaných veřejnoprávní či soukromoprávní korporací v rámci její působnosti a nikoli pro porušení povinností vyplývajících ze zákona, ač k nim mohlo dojít. Ve shora uvedeném modelu se jedná o rozkaz ministra obrany č. 10/2001, tj. interní normativní instrukci vydanou k realizaci ustanovení zákona pro podmínky Armády České republiky. Takový postup je pochopitelně možný v případech neoprávněného nakládání s neutajovanými skutečnostmi, tj. bez označení stupně utajení „Vyhrazené“ až „Přísně tajné“, kupř. označené „Pro služební potřebu“, a zakládajících v daném statutárním předpisu povinnosti ohledně jejich utajení či zpřístupnění nepovolaným osobám. Aplikace norem těchto abstraktních aktů orgánem s kázeňskou pravomocí by byla na místě, včetně řešení jejich porušení cestou vydání rozhodnutí o disciplinárním deliktu. Ovšem, ani v tomto vymezení, nelze jednoznačně vyloučit spáchání jiného správního deliktu, například porušení ustanovení zákona spočívajícím právě v neoznačení utajované skutečnosti příslušným stupněm utajení.

Jediným řešením je tudíž, jak jsem již uvedl výše, odevzdávat (adresovat) spisový materiál s podezřením na jiný správní delikt k projednání přímo Úřadu, který posléze zahájí správní řízení o uložení pokuty za porušení zákona nebo takového porušení neshledá a případně postoupí věc k projednání orgánům s kázeňskou pravomocí.“.

Stanovisko ředitele Národního bezpečnostního úřadu je třeba považovat za správné. Jde tu o vyřešení vztahu konkurence mezi jednotlivými formami právní odpovědnosti založené na rozlišování, který z druhů právní odpovědnosti tu má přednost, jde-li jinak o postih *téhož* jednání.¹ V zásadě (a v souladu s teorií práva) lze rozlišovat právní delikty na trestné činy, přestupky a jiné správní delikty, disciplinární delikty a delikty z porušení povinností ve vztazích upravených soukromoprávní metodou úpravy.² Z hlediska řešeného problému má smysl klasifikovat uvedené formy právní odpovědnosti na

a) přestupky,

b) jiné správní delikty (které lze dále rozlišovat podle toho, zda jsou postihovány jako delikty fyzických osob na základě zavinění nebo jako delikty právnických osob a popřípadě i fyzických osob bez ohledu na zavinění, tedy na základě objektivní odpovědnosti),

c) disciplinární delikty.³

Pojem **přestupku** je pozitivním způsobem vymezen v § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, tak, že přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt

¹ Vychází se tu z možné ideální konkurence těchto deliktů, protože pokud by šlo o jednání různého charakteru, nebylo by vyloučeno postihnout každé z nich samostatně v příslušném režimu vyvození právní odpovědnosti.

² Viz např. Boguszak, J., Čapek, J.: Teorie práva. CODEX Bohemia, Praha 1997, str. 148. Tamtéž se současně upozorňuje, že jde o klasifikaci založenou více na empirických zkušenostech než o čistě teoretickou klasifikaci, což plyne z charakteru současné právní úpravy těchto forem právní odpovědnosti.

³ Viz sub 2, str. 149-150.

postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. Charakterizuje jej tedy legální obecná definice, to, že jde o delikt fyzické osoby založený na odpovědnosti za zavinění a že takové jednání musí být výslovně za přestupek v příslušném zákoně také označeno. Jeho projednání je svěřováno obvykle orgánu veřejné správy nadanému určitou (větší) mírou obecné kompetence.

Pojem **jiného správního deliktu** není v zákoně obecně definován, ale vymezen v jednotlivých zákonech v podobě konkrétních skutkových podstat deliktů stanovených pro jednotlivá odvětví veřejné správy. Jeho charakteristickým znakem je tedy mnohost jak deliktů tak i jejich právní úpravy, zpravidla jde o delikty právnických osob (nebo fyzických osob – podnikatelů), princip zavinění není rozhodující, někdy však je podle ustanovení o jiném správním deliktu postihováno i (zaviněné) jednání fyzických osob. Zpravidla jsou postihovány specializovanými orgány na jednotlivých úsecích veřejné správy.

Ani pojem **disciplinárního deliktu** není obecně zákonem vymezen. Disciplinární pravomoc v oblasti orgánů veřejné správy je primárně odvozena ze vztahu nadřízenosti a podřízenosti, jehož je jedním ze znaků.⁴ Plyne z autority nadřízeného, jemuž je v těchto vztazích subordinace svěřena i pravomoc trestat v mezích zákona podřízeného za porušení povinností, vyplývajících z této subordinace, která v sobě zahrnuje jak povinnosti plynoucí z čistě nařizovací pravomoci služebně nadřízeného, tak i z ostatních zvláštních předpisů, z nichž služebně podřízenému pro výkon jeho funkce tyto povinnosti vyplývají. Disciplinární pravomoc je postavení služebně nadřízeného (na určité úrovni, tedy stupni nadřízenosti) imanentní, je jedním z prostředků určeného k zachování stanoveného řádu ve fungování daného orgánu (tedy oné *disciplíny*) a je výronem, jak již bylo řečeno, zásadně vztahu *služební podřízenosti*. Je také vlastně projevem odpovědnosti nadřízeného za chod celé jím řízené instituce.⁵ Logickým důsledkem plynoucím z toho, že kázeňská pravomoc je spojena s existencí vztahu služební nadřízenosti (má tedy *interní povahu*⁶) je i to, že po ukončení tohoto služebního poměru nelze již disciplinární delikt v disciplinárním řízení projednat.

⁴ Od toho je třeba odlišit disciplinární, resp. kárnou pravomoc, vyplývající ze zvláštního postavení orgánu v soustavě orgánů státní (veřejné) moci jako takového, kde je projevem nikoli služební nadřízenosti, ale výlučné (třeba i podmíněně, tedy omezené, nicméně však navenek převážně výlučné) autonomie tohoto orgánu a jeho členů – jako tomu je např. u poslanců, senátorů, prezidenta republiky, soudců. S tímto postavením je spojeno i to, že pravomoc řešit určité delikty spáchané členem takového orgánu nemá nikdo jiný než orgán disciplinární, stojící uvnitř tohoto orgánu, nebo je dáno na vůli toho, o jehož delikt se jedná, zda se podřídí obecnému režimu či výhradně tomuto zvláštnímu disciplinárnímu řádu (ve smyslu institucionálním).

⁵ Zpravidla je proto vlastní těm institucím, které jsou vojensky organizovány, kde existují pevné vertikální vazby a kde je s výkonem funkce nadřízeného spojena poměrně široká nařizovací (velitelská) pravomoc a *cum grano salis* - i *tuhá kázeň*. Kromě toho, že je projevem *také* určité *vnější autonomie* orgánu, v jehož soustavě se jednotlivé osoby v něm činné řídí (v rámci plnění jim svěřených úkolů) jak pravidly obecného charakteru (normami - zákona, jiných právních předpisů, interních norem různé povahy), tak i individuálními služebními příkazy, rozkazy, pokyny atd., svých nadřízených, je logickým důsledkem i toho, že postihnout takovou osobu lze efektivněji – alespoň u jednání menší intenzity – v rámci vlastní „velitelské“ pravomoci jeho služebně nadřízeného (s ohledem na určitý zvláštní režim, který je s výkonem takové činnosti vždy zpravidla spojen, což přináší i určitý – ve smyslu specifický, zvláštní - způsob organizace práce, služeb, osobního volna, pohotovostí, odměňování, včetně povyšování v určitých případech atd.).

⁶ Viz sub 2, str. 150.

A. Ke vztahu jiného správní deliktu a přestupku

Trestní zákon ani trestní řád sám o sobě nestanoví pravidla pro řešení vztahu konkurence mezi přestupkem, jiným správním deliktem a disciplinárním proviněním.⁷ Tento vztah tedy musí být vyřešen na základě znění konkrétních zákonů tyto typy právní odpovědnosti upravujících. Jak vyplývá z výše citovaných zásad platných pro posuzování konkurence přestupku a jiného správního deliktu,⁸ mělo-li by být protiprávní jednání na úseku ochrany utajovaných skutečností, jež nenaplnuje znaky trestného činu, označeno za přestupek, musely by být splněny tyto předpoklady:

- takové jednání by muselo být výslovně za přestupek označeno v zákoně o přestupcích nebo v jiném zvláštním zákoně, tzn., že by muselo naplňovat jak obecné znaky přestupku, uvedené v obecné části zákona o přestupcích, tak také v jeho zvláštní části, či v jiném zvláštním zákoně, kde by znaky tohoto konkrétního přestupku byly vymezeny,
- a *současně by takové jednání* (tedy totožné jednání) nesmělo být v žádném jiném zákoně označeno za jiný správní delikt.

Jen za splnění těchto předpokladů by bylo možno takové jednání postihovat podle příslušné skutkové podstaty přestupku.⁹

Stávající zákon o přestupcích (ani jiný zákon, včetně zákona o ochraně utajovaných skutečností) však přestupek na úseku ochrany utajovaných skutečností neupravuje. Úprava, obsažená v zákoně o ochraně utajovaných skutečností v ustanoveních § 71 až § 73 a v ustanoveních § 81p až § 81s tato jednání upravila nikoli v podobě přestupků, ale jako *jiné správní delikty* (aby tato jednání byla přestupkem, musela by být v citovaných ustanoveních zákona o ochraně utajovaných skutečností za přestupky výslovně prohlášena; tak tomu ale není).

Projednávat tyto delikty přísluší pouze Národnímu bezpečnostnímu úřadu. Jde o jeho výlučnou působnost, již si nemohou osobovat jiné správní orgány (a to ani orgány nadané kázeňskou či disciplinární pravomocí). To vyplývá z ustanovení § 2 odst. 1 bodu 9. zákona č. 2/1969 Sb. o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů (tzv. kompetenční zákon), ve spojení s úpravou obsaženou v zákoně o ochraně utajovaných skutečností v ustanoveních § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 [zejm. písm. a) a b), pokud jde o takto pojatou obecnou kompetenci], § 69, a ve spojení s již citovanými

⁷ Pomocným hlediskem může být posloupnost ve výčtu rozhodnutí o odevzdání věci ve smyslu § 159a odst. 1 písm. a) a b) tr. ř., která vyjadřuje obvyklou typovou závažnost jednání, již nejsou trestným činem ale mohou být posouzena podle příslušných ustanovení o jiných formách právní odpovědnosti. Nicméně sama o sobě tato posloupnost o vzájemném vztahu uvedených forem právní odpovědnosti nic nevyovídá, tu je nutno odvozovat z právní úpravy této odpovědnosti v příslušných zákonech. Podobnou posloupnost naznačuje i terminologie označující tyto jiné formy právní odpovědnosti v ustanovení § 171 odst. 1 tr. ř.

⁸ Stejně zásady logicky platí i pro posuzování konkurence přestupku a trestného činu, neboť obojí jsou shodně založeny na kritériu společenské škodlivosti těchto jednotlivých forem právní odpovědnosti.

⁹ A to buď podle speciální skutkové podstaty uvedeného přestupku, ať už uvedené přímo v přestupkovém zákoně nebo v jiném zvláštním zákoně, nebo by bylo postižitelné podle obecné skutkové podstaty přestupku proti pořádku ve státní správě, tedy podle ustanovení § 46 odst. 1 zákona o přestupcích, upravující postih za ostatní přestupky proti pořádku ve státní správě a přestupky proti pořádku v územní samosprávě, podle níž přestupkem je porušení i jiných povinností, než které jsou uvedeny v § 21 až 45 zákona o přestupcích, jestliže jsou stanoveny zvláštními právními předpisy včetně nařízení obcí, okresních úřadů a krajů.

konkrétními ustanoveními tohoto zákona, upravujícími skutkové podstaty těchto jiných správních deliktů.

Protože jde o výlučnou pravomoc i působnost, již je na daném úseku Národní bezpečnostní úřad nadán, nemohou být taková jednání, která nedosáhla intenzity potřebné k naplnění příslušné skutkové podstaty trestného činu (viz § 105 až § 107 tr. zák.) nebo u nichž nebyl naplněn některý z formálních znaků takové skutkové podstaty, nicméně jde o jednání, které by mohlo být posouzeno jako jiný správní delikt podle úpravy obsažené v zákoně o ochraně utajovaných skutečností, posouzena jako přestupek, ale jen jako *jiný správní delikt*.

B. Ke vztahu přestupku (jiného správního deliktu) a deliktu disciplinárního

Obecně není vyloučena možnost disciplinárně vyřizovat jak přestupky, tak také jiné správní delikty nebo dokonce v určitých případech i některé trestné činy.¹⁰ Současná právní úprava však stojí na jiném principu – pokud takové vyřízení věci příslušná zákonná úprava výslovně nepřipouští, platí pro řízení o těchto deliktech právní úprava obecná, tzn., že je nutno takové jednání projednat v řízení o přestupku či o jiném správním deliktu, nikoli v řízení disciplinárním. Záleží tedy na obsahu jednotlivých právních předpisů:

Podle § 51 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů, je kázeňským přestupkem zaviněné jednání, které je v rozporu s právními předpisy nebo vojenskými řády, předpisy a rozkazy, nejde-li o jiný správní delikt nebo není-li trestné podle trestního zákona. Jako kázeňský přestupek se vyřídí též jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise. Orgány s kázeňskou pravomocí takový přestupek projednávají a ukládají za něj sankce a ochranná opatření podle zvláštních právních předpisů.¹¹

Podle § 32 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů, je kázeňským přestupkem zaviněné porušení základních povinností policisty, pokud nejde o trestný čin. Jako kázeňský přestupek se vyřizuje též jednání policisty, které má znaky přestupku, pokud to stanoví zvláštní předpis.¹²

Podle § 53 zákona č. 154/1994 Sb., o Bezpečnostní informační službě, ve znění pozdějších předpisů, je kázeňským přestupkem zaviněné porušení základních povinností příslušníka, pokud nejde o trestný čin. Jako kázeňský přestupek se

¹⁰ Viz např. § 294 tr. zák. ve znění účinném do 31.12.1991, který připouštěl výslovně možnost kázeňského potrestání vyjmenovaných vojenských trestných činů a fakultativně i dalších nevyjmenovaných trestných činů, byl-li jejich stupeň společenské nebezpečnosti malý a postačil-li tento způsob vyřízení k nápravě.

¹¹ Podle § 8 zákona č. 67/1992 Sb., o Vojenském obranném zpravodajství, ve znění pozdějších předpisů, se vztahuje i na příslušníky Vojenského obranného zpravodajství, kteří jsou vojáky z povolání.

¹² Stejnému režimu jsou podřízeni s ohledem na ustanovení

- § 25 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážní České republiky, ve znění pozdějších předpisů, příslušníci Vězeňské a justiční stráže,

- § 12 zákona č. 13/1993 Sb., o celní službě, ve znění pozdějších předpisů, celníci,

- § 10 zákona č. 238/2000 Sb., o Hasičském záchranném sboru České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, hasiči.

Témuž režimu zcela samozřejmě podléhají i policisté, povolání ministrem vnitra ke službě v Úřadu pro zahraniční styky a informace podle § 17 zákona č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Tato úprava se však od 1.1.2005 mění – viz dále pozn. č. 13.

vyřizuje též jednání příslušníka, které má znaky přestupku, pokud tak stanoví zvláštní předpis.

Oba posledně uvedené zákony odkazují na zákon o přestupcích jako na onu zvláštní právní úpravu, která má stanovit, že se jednání, které je přestupkem, projedná v kázeňském řízení. Tímto ustanovením je jeho § 10, podle jehož odst. 1 se podle zvláštních předpisů¹³ projedná jednání, které má znaky přestupku, jehož se dopustily

- a) osoby podléhající vojenské kázeňské pravomoci, příslušníci Bezpečnostní informační služby České republiky, Policie České republiky a Vězeňské služby České republiky,
- b) osoby během výkonu trestu odnětí svobody.¹⁴

Již zmíněným logickým důsledkem plynoucím z toho, že kázeňská pravomoc je spojena s existencí vztahu služební nadřízenosti je i to, že po ukončení tohoto služebního poměru nelze v kázeňském řízení již přestupek projednat (viz § 10 odst. 3 přestupkového zákona).

Jak tedy vyplývá z uvedené citace jednotlivých předpisů, upravujících výkon kázeňské pravomoci v daných oblastech, ani v jednom případě nelze v disciplinárním řízení projednat jako kázeňský (disciplinární) přestupek jednání, které má znaky jiného správního deliktu, resp. **projednání věci v disciplinárním řízení nemůže v takovém případě projednání věci v řízení o jiném správním deliktu nahradit.**

Z toho, a také z toho, co bylo uvedeno v předchozí části o vztahu přestupku a jiného správního deliktu, je proto zřejmé, že porušení povinností na úseku ochrany utajovaných skutečností, nejde-li o trestný čin, ale o jednání mající znaky jiného správní deliktu, nelze ve smyslu § 159a odst. 1 písm. b) tr. ř. odevzdat (či podle § 171 odst. 1 tr. ř. postoupit, bylo-li již zahájeno trestní stíhání) orgánu nadanému disciplinární (kárnou či kázeňskou) pravomocí, protože v disciplinárním (kárném či kázeňském) řízení nelze takový skutek projednat, ale je v takovém případě povinností orgánu činného v trestním řízení odevzdat je podle § 159a odst. 1 písm. a) tr. ř. (nebo věc podle § 171 odst. 1 tr. ř. postoupit, bylo-li pro ně vedeno trestní stíhání proti určitému obviněnému) k projednání jiného správního deliktu Národnímu bezpečnostnímu úřadu.

Stejná úprava bude platit i po 1. lednu 2005, kdy vstoupí v účinnost zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění zákona č. 186/2004 Sb.¹⁵

¹³ S výslovným zpětným odkazem na zákony o služebních poměrech vojáků z povolání a služebních poměrech příslušníků Policie ČR.

¹⁴ K tomu viz § 43 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a § 22 a § 23b zákona č. 293/1993 Sb., o výkonu vazby, ve znění pozdějších předpisů.

¹⁵ Tato úprava bude společná pro všechny příslušníky bezpečnostních sborů, jimiž se rozumí podle § 1 odst. 1: Policie České republiky, Hasičský záchranný sbor České republiky, Celní správa České republiky, Vězeňská služba České republiky, Bezpečnostní informační služba a Úřad pro zahraniční styky a informace. Ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích bude pak znít: „osoby podléhající vojenské kázeňské pravomoci, příslušníci bezpečnostních sborů“, přičemž nový služební zákon rozlišuje řízení o kázeňských

Toto stanovisko se vydává podle § 12 odst. 2 zák. č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů.

**Nejvyšší státní zástupkyně:
Mgr. Marie Benešová**

přestupcích (§ 186 až § 188) a řízení o jednání, které má znaky přestupku (§ 189). Režim kázeňských přestupků je plně podřízen tomuto služebnímu zákonu, režim jednání naplňujících znaky přestupku se především po hmotněprávní stránce bude řídit zákonem o přestupcích. Zásadní však je, že z hlediska vymezení kázeňské pravomoci bude nadále možno kázeňsky vyřídit jen přestupky, nikoli jiné správní delikty.